

UZASADNIENIE

Dnia 31.01.2017r. powód C. Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. W. (1) kwoty 781,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym 30 zł opłaty, 180 zł kosztów zastępstwa procesowego i 0,30 zł opłaty manipulacyjnej.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwanego oraz (...) sp. z o.o. S.K.A. wiązała umowa pożyczki nr (...) zawarta dnia 02.03.2016r., jednak pozwany nie wywiązał się z nałożonych nań obowiązków a podjęte przez pożyczkodawcę działania polubowne o charakterze windykacyjnym okazały się bezskuteczne. Wskazał, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dn. 28.11.2016r. wierzyciel zbył wierzytelność wymaganą w stosunku do pozwanego na rzecz easyDebt Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. a następnie ten Fundusz, w dniu 20.11.2016r., dokonał jej sprzedaży na jego rzecz.

Przedstawił sposób obliczenia dochodzonej kwoty podnosząc, że składają się na nią: kapitał w kwocie 600 zł, koszty udzielenia pożyczki w wysokości 119 zł oraz odsetki za okres od dnia 01.04.2016r. do 30.01.2017r. w kwocie 62,29 zł. Uzasadnił żądanie odsetkowe.

Na poparcie roszczenia złożył dowody z dokumentów.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18.05.2017r., w sprawie o sygn. VINc-e 151955/17 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości (k. 9).

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw. Nie kwestionując wysokości zasądzonej kwoty wniósł o rozłożenie jej na raty z uwagi na trudną sytuację materialną i rodzinną, szczegółowo ją opisując (k.12-13).

Postanowieniem z dn. 24.07.2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku (k.17).

W piśmie z dn. 20.11.2017r., z datą wpływu 27.11.2017r., w związku z dokonaną przez dłużnika wpłatą w kwocie 200,54 zł, powód cofnął pozew w tym zakresie i ograniczył dochodzoną należność do kwoty 580,75 zł. W pozostałej części podtrzymał powództwo (k.23).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 02.03.2016r. S. W. (1) zawarł z (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. ramową umowę pożyczki nr (...) mocą której pożyczkodawca udzielił mu pożyczki w kwocie 600 zł, w tym 30 % prowizji, z terminem zwrotu 30 dni.

Przyznana kwotę pożyczki wypłacono na wskazany przez pożyczkobiorcę numer konta.

S. W. potrzebował pieniędzy w związku z wyjazdem do pracy do F. (...) i miał nadzieję szybko spłacić zadłużenie. Na terenie C. (...) ukradziono mu jednak samochód. Rozchorował się. Przebywał w szpitalu, najpierw w C. (...), a później w P. (...) w S.. Przeszedł zapalenie płuc. Zdiagnozowano u niego wirusa WZW typu C, szpiczaka mnogiego i marskość wątroby. Pracy we F. (...) nie rozpoczął. Te okoliczności spowodowały to, że nie wywiązał się z określonego umową terminu zwrotu pożyczki.

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 28.11.2016r. (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz easyDebt Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą

w W. wierzytelność przysługującą mu wobec S. W. (1). Następnie, umową z dnia 30.11.2016r. easyDebt Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., dokonał sprzedaży owej wierzytelności C. Windykacji (...) Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w W.. O powyższym powiadomiono dłużnika. Na dzień 30.11.2016r., ujawniono w W. z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego C. zadłużenie S. W. na kwotę 781,29 zł obejmującą: 600 zł z tytułu kapitału, 62,29 zł odsetek, 119 zł kosztów. Z tej kwoty S. W. uregulował 200,54 zł.

(dowód: zeznanie pozwanego k. 68-68v, umowa z załącznikami k.30-34, harmonogram spłaty k.35, zawiadomienie k.36, umowa sprzedaży wierzytelności z dn. 30.11.2016r. z załącznikami k.37-41, umowa sprzedaży wierzytelności z dn. 28.11.2016r. z załącznikami k.42-48, wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu k.27)

Aktualnie S. W. otrzymuje zasiłek socjalny w kwocie 604 zł. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Ciężką na nim zobowiązania wobec telefonii komórkowej P. oraz parabanków, łącznie na kwotę ok. 10.000 zł. Zatrudnia się dorywczo w firmie (...) w D. (...) uzyskując ok. 500 zł wynagrodzenia. Jest po rozwodzie. Skradziony pojazd odzyskał. Obecnie pozostaje pod kontrolą Poradni Hematologicznej w szpitalu im. M. K. Ł. w ramach NFZ. Leczy się też w powodu WZW typu C w Ż. (...) koło K. (...)w ramach NFZ. Wynajmował dom obywatelom U. (...) przez maj, czerwiec i lipiec. Oni regulowali opłaty za prąd, pomogli mu doprowadzić dom do stanu takiego, aby mógł w nim zamieszkać. Dochodu z tego tytułu nie osiągnął. Na opał otrzymał dofinansowanie z gminy. Resztę opłaca z zasiłku. Wspomagają go siostra i jej córka.

(dowód: zeznanie pozwanego k. 68-68v)

Ustalenia związane z przedmiotową sprawą Sąd poczynił na podstawie opisanego osobowego i rzeczowego materiału dowodowego.

Zgromadzonym w sprawie dokumentom, sąd dał wiarę w pełni albowiem strony nie zakwestionowały skutecznie ich autentyczności czy wiarygodności a Sąd nie znalazł podstaw by to czynić z urzędu.

Na wiarę zasługiwały zeznania pozwanego w zakresie jego sytuacji materialnej oraz okoliczności związanych z zawarciem umowy, stanowiącej podstawę roszczenia albowiem znajdują one oparcie w dokumentach powołanych jako dowody.

Bezspornie strony wiązała umowa pożyczki nr (...), zawarta na warunkach ściśle w niej określonych. Nie ulega wątpliwości, że pozwany nie dopełnił obowiązku zwrotu pożyczki. Pozwany przyznał, iż miał nadzieję sprostać przyjętemu na siebie zobowiązaniu, jednakże sytuacja jaka spotkała go na terenie C. (...) uniemożliwiła mu realizację założonego planu. Nie kwestionował na żadnym etapie postępowania wysokości dochodzonej przez powoda kwoty.

Wierzyciel, stosownie do art. 509§1 k.c. mógł bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Bezspornie pozwany nie uregulował zadłużenia nabytego przez cesjonariusza. Jego wysokość i sposób rozliczenia nie zostały przez pozwanego podważone.

Księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, rzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów

urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych – j.t. Dz.U. z 2016r., poz. 1896 ze zm.). Wyciąg z ksiąg funduszu ale i umowa stanowiąca źródło roszczenia są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument prywatny, stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, choć jego moc jest słabsza od dokumentu urzędowego. Tak jak każdy dowód podlega ocenie sądu. Z dokumentem prywatnym zdefiniowanym w art. 245 k.p.c. wiąże się wzruszalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (por. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, LEX nr 8414; wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 11, poz. 32). Złożone przez powoda dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości sądu. Nie zostały też skutecznie zakwestionowane przez pozwanego.

Analiza poszczególnych postanowień umowy pożyczki, stanowiącej źródło roszczenia, nie daje podstaw do stwierdzenia naruszenia przez powoda przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (j.t. Dz.U. z 2016, poz. 1528, dalej u.k.k.), który na mocy art. 3 ust. 2 pkt 1, znajduje do niej zastosowanie.

W art. 5 pkt 6 u.k.k. ustawodawca przyjął, że całkowity koszt kredytu to: wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności:

odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu. Pozaodsetkowe koszty kredytu, o których mowa w art. 5 pkt 6a u.k.k. nie obejmują kwoty kapitału kredytu ani odsetek i oznaczają zarówno koszty obligatoryjne, jak i fakultatywne (tj. takie, których poniesienie jest uzależnione od woli konsumenta). Sposób obliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru określonego w art. 36a u.k.k. W całym okresie kredytowania nie mogą być one wyższe od całkowitej kwoty kredytu. W przedmiotowym stanie faktycznym nie zostały one przewyższone.

Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego (art. 353¹ k.c.). Pozwany dobrowolnie przystał na warunki umowy.

Wobec cofnięcia pozwu w zakresie kwoty 200,54 zł sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 203§ 1 k.p.c. Zgodnie z treścią art. art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym, z mocy art. 203 § 4 k.p.c., Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa wobec czego należy uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew (pkt 1 wyroku).

Mając na uwadze zebrany i wyżej oceniony materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację, Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie i orzekł jak w punkcie 2 wyroku, zasądzając, zgodnie z żądaniem kwotę 580,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31.01.2017r. to jest od dnia wniesienia pozwu (k.23). Odsetki, należą się, zgodnie z art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Stanowią one rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powyższe uzasadnia przyjęcie, iż od dnia wniesienia pozwu pozwany pozostawał w zwłoce w spełnieniu roszczenia.

Pozwany wniósł o rozłożenie dochodzonej kwoty na raty.

Z mocy art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a ochrona pozwanego nie może być stawiana ponad ochronę powoda, którego pozbawia się de facto odsetek. W ustalonym stanie faktycznym pozwany nie dochował warunków umowy pożyczki, nie spłacił zadłużenia, nie reagował na wezwania o zwrot długu. Uwzględnienie wniosku pozwanego w jego sytuacji materialnej, przy wysokim, w stosunku do dochodów zadłużeniu, prowadziłyby do jego nienależnego uprzywilejowania. W ocenie sądu rozłożenie na raty świadczenia jest racjonalne wówczas, gdy dłużnik wykaze, że dysponuje środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób ekonomicznie odczuwalny przez wierzyciela. Jeśli zaś okoliczności sprawy nie wskazują na istnienie po stronie dłużnika woli dobrowolnej spłaty zadłużenia na rzecz wierzyciela a jedynie na chęć odłożenia w czasie konieczności uregulowania zobowiązań, uznać należy, że nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu art. 320 k.p.c. Przywołany przepis ma charakter wyjątkowy i nie może być interpretowany rozszerzająco. W ocenie sądu wierzycielowi należy pozostawić decyzję w przedmiocie umożliwienia pozwanemu ratalnego spłacania należnego mu świadczenia i ewentualnego zawarcia porozumienia dotyczącego spłaty długu po uprawomocnieniu się wyroku.

Powód wygrał sprawę w całości. W pozwie zażądał zwrotu kosztów procesu na które złożyły się: opłata w wysokości 30,00 zł wniesiona zgodnie 28 pkt 1 u.k.s.c. - ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005., j.t. Dz.U. z 2016r. poz. 623 ze zm., 270 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, według stawek określonych w § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.) z opłatą skarbową w wysokości 17 zł i manipulacyjną w kwocie 0,30 zł.

Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy.

Wobec wyniku rozstrzygnięcia na mocy art. 98§ 1,3, k.p.c. obciążono pozwanego całością kosztów należnych jego przeciwnikowi, uznając, iż jest je w stanie ponieść bez zbędnej uciążliwości.

_____